

je do okręgu administracyjnego gminy st. kr. miasta Krakowa.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dn. em ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *w z. J. Beck*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

699.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 listopada 1930 r.

w sprawie warunków sprzedaży wyrobów tytoniowych Monopolu Francuskiego.

Na podstawie art. 13, 17 ustęp 5 oraz 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopole tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Koncesjonowanym sprzedawcom wyrobów tytoniowych przy sprzedaży wyrobów tytoniowych Monopolu Francuskiego przysługuje rabat handlowy w rozmiarach ustalonych dla wyrobów specjalnych Polskiego Monopolu Tytoniowego w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 5 sierpnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 479).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

700.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 listopada 1930 r.

w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Grudziądzu.

Na podstawie art. 4 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządzam co następuje:

§ 1. Siedzibę urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych w Wejherowie przenosi się do Gdyni.

Dotychczasowy zakres terytorjalny działania powyższego urzędu nie ulega zmianie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

701.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 listopada 1930 r.

w sprawie zmiany nazwy Wielkopolskiej Izby Skarbowej w Poznaniu oraz Pomorskiej Izby Skarbowej w Grudziądzu.

Na podstawie art. 3 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) oraz art. 2 ustęp 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 247) zarządzam co następuje:

§ 1. Zmienia się nazwę izb skarbowych, utworzonych rozporządzeniem Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 23 września 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 724) — Wielkopolskiej Izby Skarbowej w Poznaniu na „Izba Skarbowej w Poznaniu”, tudzież Pomorskiej Izby Skarbowej w Grudziądzu na „Izba Skarboowa w Grudziądzu”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

702.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 15 listopada 1930 r.

o zmianie nazwisk hańbiących, ośmieszających lub nieliczących z godnością człowieka.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 22 marca 1929 r. o zmianie nazwisk hańbiących, ośmieszających lub nieliczących z godnością człowieka (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 3, poz. 16) zarządzam co następuje:

Do art. 1.

§ 1. Za nazwiska hańbiące, ośmieszające lub nieliczące z godnością człowieka należy uważać nazwiska: urobione od słów, używanych w potocznym języku na wyrażenie o kimś ujemnego mniemania o jego moralnej wartości, nazwiska o brzmieniu powodującym ośmieszenie noszącego je, wreszcie nazwiska pochodzące od nazw takich zwierząt, roślin lub przedmiotów, które ze względu na pewne charakterystyczne właściwości tych zwierząt i roślin lub przeznaczenie użytkowe tych przedmiotów narażają osoby noszące je na żartobliwe uwagi otoczenia, w następstwie czego wymienione nazwiska dla osób używających ich są szczególnie przykre.

Do art. 3.

§ 2. Prośby o zmianę nazwiska, o których mowa w § 1, nie wymagają uzasadnienia.

W podaniu należy wyraźnie zaznaczyć, że prośba o zmianę nazwiska oparta jest na ustawie z dnia 22 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 3, poz. 16). Prośby o zezwolenie na zmianę nazwiska osoby zainteresowanej winny wnosić za pośrednictwem właściwego starostwa powiatowego lub grodzkiego, a na terenie województwa śląskiego również za pośrednictwem właściwej dyrekcji policji.

Do prośby o zmianę nazwiska, która oprócz danych przewidzianych w art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) winna także zawierać wiadomości odnoszące się do stosunków rodzinnych, majątkowych i zarobkowych proszącego, należy dołączyć: metrykę urodzenia, a o ile proszący pozostaje w związku małżeńskim także metrykę ślubu, następnie metryki urodzenia dzieci, które w dniu wniesienia prośby o zmianę nazwiska były niepełnoletnie, wreszcie dowód obywatelstwa polskiego osoby, która prosi o zmianę nazwiska.

Osoby, których małżeństwo ustało przez śmierć jednego małżonka, unieważnienie lub rozwód, winny fakt ten udowodnić przedłożeniem odpowiedniego dokumentu.

Za osoby nie mające zdolności do działań prawnych lub ograniczone w tej zdolności, wnosi prośbę o zmianę nazwiska prawny zastępca, który winien uzyskać zezwolenie sądu opiekuńczego względnie uchwałę rady rodzinnej na wniesienie takiej prośby.

Do art. 4 i 5.

§ 3. Podanie o zezwolenie na zmianę nazwiska podlega w myśl art. 140 i 145 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) opłacie w wysokości 3 zł oraz po 50 gr od każdego załącznika. Jest wolne od opłaty stemplowej podanie osoby, której stan niezamożności jest niewątpliwie znany wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, mającej podanie załatwić, jeżeli uiszczenie opłaty nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego (art. 142 pkt. 17 powołanej ustawy o opłatach stemplowych).

Akt zezwolenia na zmianę nazwiska podlega opłacie w wysokości 200 zł, przewidzianej w art. 156 pkt. 2 ustawy o opłatach stemplowych.

Władza zezwalająca na zmianę nazwiska może zwolnić petenta od tej opłaty całkowicie lub częściowo ze względu na stan majątkowy lub ze względów natury publicznej (art. 156 ustawy o opłatach stemplowych).

Te same warunki, które decydowały o zwolnieniu od opłat stemplowych podania i aktu zezwalającego na zmianę nazwiska, są dostateczne i dla zwolnienia od obowiązku opłacania kosztów ogłoszeń w Monitorze Polskim o zamierzonej i dokonanej zmianie nazwiska.

Umieszczanie ogłoszeń w Monitorze Polskim zarządza wojewódzka władza administracji ogólnej, o ile możności zbiorowo, raz na kwartał.

Do art. 6.

§ 4. Sprzeciwu należy wnosić bezpośrednio do tej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, która załatwia sprawę zmiany nazwisk.

Do sprzeciwu zgłoszonego przez osobę, która twierdzi, iż ma prawo do używania takiego samego nazwiska jak to, które proszący o zmianę przybrać zamierza, należy dołączyć metrykę urodzenia lub inny dowód, któryby co do siły dowodowej stał na równi z metryką urodzenia.

Jeżeli do sprzeciwu nie dołączono dowodów, wymienionych w poprzednim ustępie, wojewódzka władza administracji ogólnej wezwie sprzeciwiającego się do przedłożenia tych dowodów w terminie czterotygodniowym, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia wezwania.

W razie bezskutecznego upływu tego terminu, sprzeciw jako niepoparty dowodami, nie zostanie uwzględniony.

Sprzeciw, o ile nie pochodzi od osoby mającej prawo do używania takiego samego nazwiska, jakie proszący o zmianę przybrać zamierza, wymaga wyczerpującego uzasadnienia tych ważnych powodów, z jakich go zgłoszono.

Sprzeciwu ostatniego rodzaju władze administracji ogólnej rozstrzygają na podstawie swobodnej oceny.

Jeśli sprzeciwu nie zostały zgłoszone lub jeśli nie zostały uwzględnione, wojewódzka władza administracji ogólnej wyda proszącemu akt zezwolenia na zmianę nazwiska, zarządzając równocześnie dokonanie o tem wpisu w odpowiednich aktach stanu cywilnego, w myśl art. 2 ustawy.

Do art. 7.

§ 5. Pod pojęcie nazwisk historycznych i popularnych podpadają między innymi nazwiska znane i zasłużone w historii, literaturze, na cie, sztuce, na polu zasług wojskowych, politycznych i t. p. Do nazwisk rozpowszechnionych zaliczyć należy nazwiska, które nie są ani historyczne, ani popularne, niemniej jednak tak są powszechnie używane, że powstaje trudność stwierdzenia identyczności poszczególnych osób lub rodzin.

§ 6. Od odmownych decyzji, wydanych przez wojewódzkie władze administracji ogólnej, w sprawach unormowanych ustawą z dnia 22 marca 1929 r.

(Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 3, poz. 16) przysługuje odwołanie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w myśl przepisów zawartych w art. 82 i 83 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

Do art. 11.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej do dnia 23 stycznia 1940 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

703.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROBÓT PUBLICZNYCH W POROZUMIENIU Z MINISTREM SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 1 grudnia 1930 r.

o rozciągnięciu przepisów policyjno - budowlanych dla gmin miejskich na niektóre osiedla gmin wiejskich na obszarze województwa wołyńskiego.

Na podstawie art. 414 ustęp 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) zarządza się co następuje:

§ 1. Przepisy policyjno - budowlane dla gmin miejskich, zawarte w artykułach 172 — 263 powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, rozciąga się na niezaliczone w poczet miast następujące osiedla województwa wołyńskiego:

1. na miasteczko Wiśniowiec, gminy Wiśniowiec, pow. krzemienieckiego;
2. na miasteczko Łokacze, gminy Chorów, pow. horochowskiego;
3. na miasteczko Drużkopol, gminy Brany, pow. horochowskiego;
4. na miasteczko Oździutycze, gminy Kisielin, pow. horochowskiego;
5. na wieś Hołoby, gminy Hołoby, pow. kowelskiego;
6. na miasteczko Maciejów, gminy Maciejów, pow. kowelskiego;
7. na miasteczko Turzysk, gminy Turzysk, pow. kowelskiego;
8. na miasteczko Mielnica, gminy Wielick, pow. kowelskiego;
9. na wieś Kupiczów, gminy Nowy Dwór, pow. kowelskiego;

10. na miasteczko Niesuchoiże, gminy Niesuchoiże, pow. kowelskiego;

11. na osadę Maniewiczze przy stacji kolejowej Maniewiczze, gminy Gródek, pow. kowelskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Robót Publicznych: *Matakiewicz*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

704.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 3 grudnia 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Przemysłu i Handlu o uwolnieniu polskich przedsiębiorstw żeglugi morskiej od opłat konsularnych za czynności dotyczące żeglugi.

Na podstawie art. 3 pkt. 5 i art. 8 ustawy z dnia 25 listopada 1925 r. o popieraniu polskiej żeglugi morskiej (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 891) oraz na podstawie art. 14 rozporządzenia Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 1 kwietnia 1928 r. w sprawie taryfy opłat konsularnych (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 474) zarządza się co następuje:

§ 1. Uwalnia się całkowicie polskie przedsiębiorstwa żeglugi morskiej mające siedzibę główną w obrębie granic Państwa Polskiego, od opłat konsularnych, ustanowionych na podstawie art. 25 ustawy z dnia 11 listopada 1924 r. o organizacji konsulatów i o czynnościach konsulów (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 944), za czynności, dotyczące żeglugi, wymienione w poz. 29 — 47 taryfy opłat konsularnych (rozporządzenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 1 kwietnia 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 474).

Uwolnienie od powyższych opłat przysługuje przedsiębiorstwom tym w ciągu 15 lat od daty wpisu przedsiębiorstwa do rejestru handlowego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*